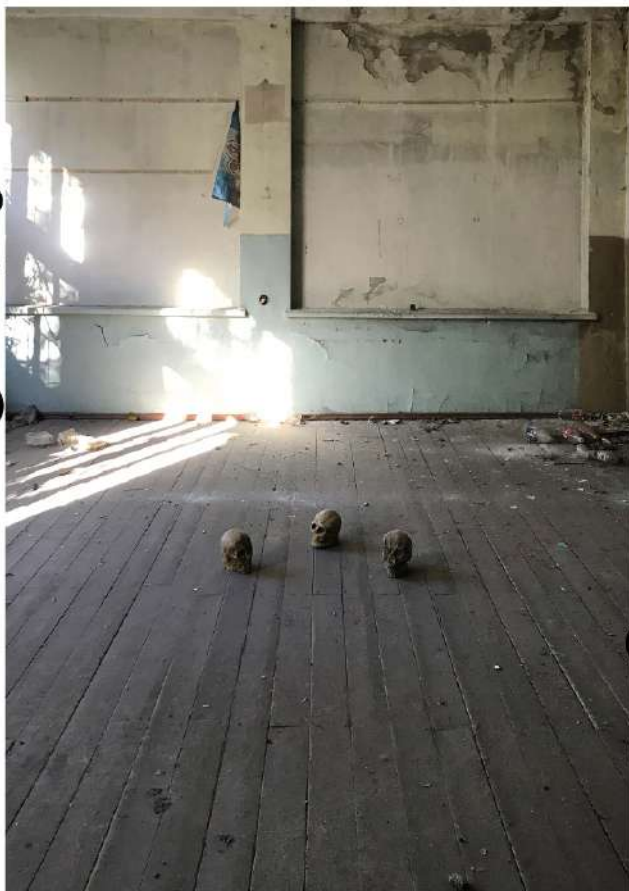

СЛІДИ.

КІЛЬ
КА

РО

БІТ

САМ
БОР
СЬ
КО
ГО

Сліди. Кілька робіт Самборського: Каталог виставки: Асортиментна кімната; Івано-Франківськ, 2024. — 20 с.

Публікацію створено до виставки робіт Євгена Самборського «Сліди. Кілька робіт Самборського». Виставка тривала з 20 січня по 10 лютого 2024 року, за її результатами створено цей каталог.

©Асортиментна кімната, Івано-Франківськ, 2024, Івано-Франківськ.
Усі права застережено.

Сліди — це те, що виникає внаслідок взаємодії. В механізмі взаємодії беруть участь обидва об'єкти — один утворює слід, а інший сприймає. Якщо будь-який об'єкт вийде з цієї комбінації, сліду не буде.

Як зникають сліди, які вже відкарбувались? Чи сліди зникають безслідно? Чи слід — це вже назавжди, і змінюється хіба форма та інтенсивність? Якщо сліди зникають, то за яким механізмом — чи достатньо простої відсутності взаємодії, чи потрібна інша дія, контрдія, компенсуюча дія?

Кураторка Альона Каравай обрала кілька робіт Євгена Самборського з 1999 по 2015 роки, аби й згадати про ці роботи, й подумати про природу (зникнення) слідів — поки в сусідній кімнаті «трасограф» Васі Дмитрика гудить та віbruє, аби сліди продукувати.

Євген Самборський (1984) — художник і куратор, народився у Франківську та навчався в Інституті мистецтв Прикарпатського національного університету. Переможець МУХі. Отримав першу спеціальну премію PinchukArtPrize в складі Відкритої групи в 2013, номінант PinchukArtPrize 2018. Куратор Резиденції для художників в Івано-Франківську (2015) та Міжнародного фестивалю актуального мистецтва Porto Franko (2018). Наразі живе та працює в Лондоні.

Категорії проєкту: лімінальні простори, тимчасові автономні зони, знайдені / змінені об'єкти, переміщення, ентропія, сліди.

Фото : Тарас Телищак

**РОБОТИ
ЄВГЕНА
САМБОРСЬКОГО,**

**ЩО СТАЛИ
ЧАСТИНОЮ
ВИСТАВКИ**

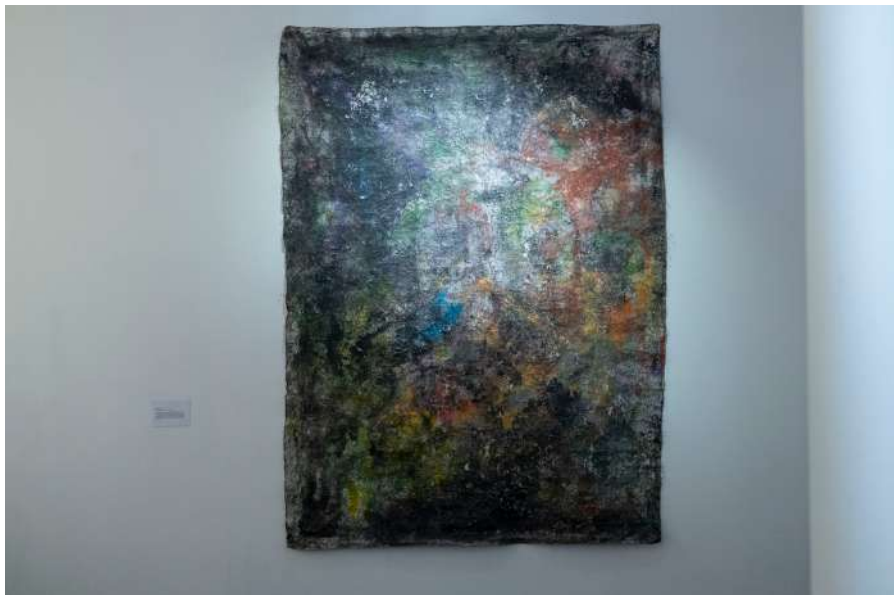
Без назви

Євген Самборський

знайдений об'єкт, олія, 2015, Івано-Франківськ

У 2004 художник купує ґрунтоване полотно у вдови художника, яка дешево продавала його художні матеріали. Впродовж наступних десяти років художник намагається створити різні зображення на цьому полотні, замальовуючи один шар іншим. Нічого зі створеного не здається йому вартим збереження. Через роздуми про історію полотна та неможливість завершення твору художник робить спробу стерти шари фарби, щоб показати сліди попередніх робіт. Неможливість завершення стає завершенням.

Фото : Тарас Телищак

Без назви

Євген Самборський

знайдений об'єкт, фото, 2017, Івано-Франківськ

У закинутій художній школі, в якій колись навчався художник, він знаходить навчальні скульптури черепів, зроблені учнями. В новому контексті — контексті відсутності — ці об'єкти набувають іншого значення та іншої функції.

Фото : Тарас Телищак

Вибрані роботи з серії «Прості речі»

Євген Самборський

інтервенції в простір / доповнення простору, фото, 1998 - ...,
Івано-Франківськ

На початку своєї мистецької практики художник працює на перетині мистецтва в публічному просторі та акціонізму. Вносячи мінімальні зміни в навколишній простір та ніби «домальовуючи» його, він ненадовго — часом іронічно, часом меланхолійно — оживлює покинуті речі та простори. Зміна — це проста річ, зникнення — так само.

Фото : Тарас Телищак

ЗАФІКСУВАТИ ПРИСУТНІСТЬ У МІСТІ / МІСЦІ

Ірина Гаймус

Про «Сліди» Євгена Самборського
Вміння вирізняти з сотні об'єктів більш вагомі та знакові є однією з важливих рис куратора. Для того, щоб проєкт чи виставка мали відгук у публіки, одного експонування робіт зазвичай є замало. Куратор інтуїтивно відчуває актуальність певної події, підводить все під єдину оповідальну канву — і ви вже втягнуті в цілу історію. Більш детально про роль куратора виставок писав Ілля Левченко у тексті «Ніжність та відповідальність» на post impreza. Про те, що куратор досягнув своєї мети, свідчить відчуття єдності (гармонії, доцільності тощо) після перегляду.

Виставка «Сліди» Євгена Самборського в «Асортиментній кімнаті» відбувалась паралельно з «Опалювальним сезоном» Васи Дмитрика. Вже це поєднання концептів: слід людини (об'єкти Самборського) і слід кінетичної скульптури (малюнки, утворені рухом іржавих цвяхів) наштовхує на думку, яке різне ставлення до мистецького твору людини й машини (робота). Для художника кожен його твір є дітищем, тому певна доля сентиментальності буде проймає глядача; тоді як бездушність машини може вразити своєю атракцією, новизною, невимушеною досконалістю техніки. Хто з них врешті візьме гору в цій нерівній боротьбі — залежить від формування смаку та цінностей суспільства. Така проблематика, на прикладі цих паралельних виставок, може слугувати темою для майбутніх досліджень, тим більше враховуючи стрімке зростання популярності штучного інтелекту.

Обидва художники родом з Івано-Франківська (точніше, Василь

з Івано-Франківської області) й обидва через обставини не живуть і не працюють в рідному місті. Але, означивши їхні напрацювання як вагомні, кураторка Альона Каравай, яка працює з темою пам'яті, вважає важливим фіксувати певні моменти, щоб уникати в майбутньому непорозумінь, а також замовчування чи перекручування фактів.

Практика створювати позитивний імідж для країни та міста через приналежність до них відомих митців — не нова. Розуміння цінності та переваг мати право називати цих митців «своїми» і пишатись ними має стати тотальним не лише на рівні держави, а й на рівні міста чи регіону.

Євгена Самборського Івано-Франківськ «не відпускає», попри його постійні спроби жити й творити деінде — десь, де тебе більше цінують. Та у Франківську, попри всі намагання (з різними результатами) створити якісне мистецьке середовище, все ж не втрачають надії реалізувати задум зі створення музею сучасного мистецтва. А Євген Самборський — один із тих художників, які заслуговують на увагу кураторів та мистецтвознавців.

Фото : Тарас Телищак

Він не уникав нагоди залишити свій «слід» у франківській мистецькій тусовці. Його співпраця з ЦСМ та платформою «Тепле місто» давала надію щодо подальшого розвитку подій. Можливо, далися взнаки певні сентименти, але Євген не полишає спроб час від часу працювати як митець у рідному місті, одночасно не виявляючи особливої впевненості, що з цього щось вийде. Та місто жодного разу не підвело: всі проекти Самборського збирають аншлаги.

Прояв альтруїзму і любові до ближнього найбільш повно проявився в галереї «ЧЕЧ» у Івано-Франківську, де художник роздавав свої картини всім охочим.

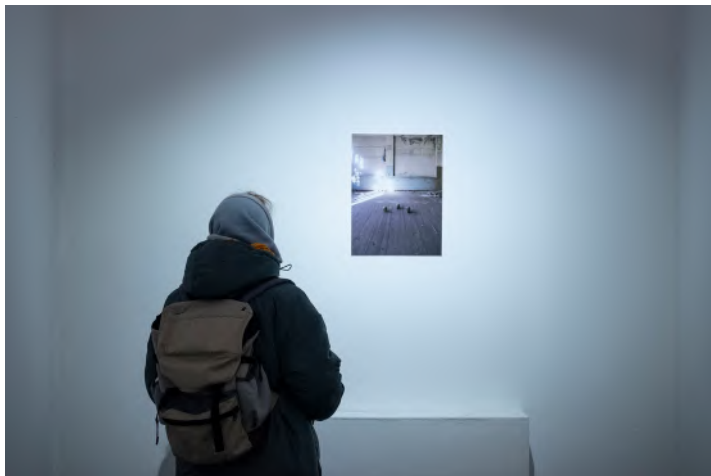
Альона Каравай відібрала для виставки «Сліди» фотографії, на яких зафіксована минала присутність Євгена Самборського в місці / в місті. Художник працює над можливістю надати певної вагомості простору, який ототожнюється із занепадом та маргінальністю. Всі ці закинуті споруди — як символ стану в культурі та мистецтві, де щоразу йде боротьба за виживання.

Чому Євген Самборський прикрашає те, що втратило свою цінність і привабливість? Можливо, ним рухає надія, що не все ще втрачено, а можливо, це ностальгія за тим, що поступово руйнується і зникає.

На деякий час ці похмурі напівзруйновані споруди набувають нових сенсів: жартівливих (голова курця, цигарка, гігантські сірники), або філософських (силует людського обличчя серед облущеної фарби, замуровані двері «у світле майбутнє»).

Окремим цілісним образом вирізняються дві роботи, експоновані поруч, які посилюють відчуття приреченості від нинішнього стану речей. Це незавершене полотно неіснуючої картини, яке Євген так і не зміг втілити в життя. І фото, де в інтер'єрі закинutoї художньої школи заекспоновані навчальні скульптури черепів.

Фото : Тарас Телищак

У такому поєднанні робіт Альона Каравай розкриває далі філософські питання про вагомість і значимість людини в соціумі. Картина нагадує нам про нестворений шедевр, який вже набув цінності в чийось очах (у цьому разі — кураторки), а черепи натякають на тлінність буття і скороминучість усього суцього, то навіщо перейматись своїми недоліками, якщо можна сконцентруватись на перевагах? І робота Євгена Самборського «Без назви» (знайдений об'єкт, олія, 2015 року) є яскравим підведенням цієї тези.

*Ірина Гаймус,
текст для post impreza, березень 2024*

Сліди. Кілька робіт Самборського : Каталог виставки:
Асортиментна кімната; Івано-Франківськ, 2024. — 20 с.

Художник:
Євген Самборський

Кураторка:
Альона Каравай

Продакшн:
Марія Фернюк

Комунікація та піар:
Анастасія Кузьменко

Тексти:
Альона Каравай, Ірина Гаймус

Упорядниця та координаторка публікації:
Марта Савіцька

Дизайн та верстка:
Ярослава Ковальчук

Публікація не може бути використана повністю або частково в будь-якому вигляді без письмової згоди авторів.

СЛІДИ.

КІЛЬ
КА

РО

БІТ

САМ
БОР
СЬ
КО
ГО